

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των αρχαιοτάτων.

Όγδόν Δεκεμβρίου κι' εικοστή,
ευχαις και μλοναμάδες ξακουστοί.

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννιάξην,
στέφανον λαχάνων ή πατρис άς πλέξην.

Πούντος πεντακόσα κι' έδομήντα δύο
και τόν Κορδοπότην θάρακας ένδω.

Πρωτοχρονιά τρελλή του τρελλο Φασουλιά.

(Δέντρο Ψηλό σαν πλάτανο, 'στό μίσον τής αιθούσης
μι δώρα φορτωμένο,
και περίξ οι πρωτεύοντες τής ψωροπρωτεύουσής
μι μάτι γουρλωμένο.

Προσέρχονται κι' οι Βασιλείς
και τό τρανό φουσατό,
κι' ή νοικοκυρής Φασουλής
λέγει τά παρακάτω).

Ό Φ. — Αρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά, παντού χαρά και χάρις,
κι' έλα, Μεγαλειότατε, τά δώρα σου να πάρης.
Δίξου καλίμι μυτερό και βούτα το και γράφε,
δίξου και κόκκινη βαφή και την πορφυρά βάφε,
οκάρωσος διαγγέλματα, που να φρενιάζου γλώσσαις,
δίξου και γιάν την κόρη σου χιλιάδες τετρακόσαις,
δίξου και μία θλακηνή καθώς την Άμριτρίτην,
και πάλι καλώς ώρισος 'στού Φασουλή τό σπήτι,
κι' είθε μίς 'στό στρατόπεδο τής Θήβας να σι 'δω
ζωάμινο σακαράκι,
και βλίπωντάς σε με σπαθί να γλυκοτραγουδέω
ειρήνης πατατράκι.

Νά και κορώνα, Βασιληά,
καινούρια να χαρής,
γιατί μου φαίνεται παληρά
έκείνη που φορείς.

Ναι μίεν 'δοξάστηκε κι' αύτή
μι τόση δόξα ζηλυτή,
ναί μίεν έχόρτασε τιμές
και τό Ρωμαϊκό κι' έμάς,
άλλ' όλα θείλου άλλαγή,
κατρακυλόν αιώνες,

κι' έδω 'στην άπιστη την γή
παλρόνου κι' ή κορώνας.

Άφης κάτω την παληρά
και την καινούρια βάλε,
ν' άρχίση όρσαις και δουλειά,
πολιμαρχή μιγάλε.

Και τώρ 'ας παίζ' ή μουσική, γιατί δέν είναι ψέμμα
πως των Ρωμηών ή Βασιληάς φορεί πολίμου Στέμμα,
και γράφι γραμματα φωτιά, που φέρνου την άντάρα,
κι' έγώ πατώ ψηλά ψηλά μιά χαλκινη πεντάρα,
και παίζω με τόν Θόδωρο, του Παλατιού την μπόννα,
εργάματα για κορώνα ;»

Έλα και σύ, Βασιλίσσα και Μεγαλειότατη,
φιλένθρωπος, φιλόβρηκος κι' υπεριολαβεστάτη,
που δέν παραλίλειςαι πολύ με τά θηγά,
κι' είκόνες δίξου περισσαίς, σταυρούς και θυμιτά,
κι' όταν κανίνας άσθενή 'οικός σου συμπολίτης
ή ναύτης, Μσοκοβίτης,
ώσαν ήλιους άδελφή και του Θου γυναικα
κοντά του παραστικά,
και σπεύδς πάντα πρόθυμος να τόν νοσοκομής
κι' είθε τής νοσηλείας σου να τυχώμην κι' έμείς.

Και σύ, Μαρία κόρη της, δίξου λευκό φουσατί
και νυφικό στεφάνι.
Γιάν σίνα, νύφη, περιτή νομίζω κάθε σύστασι,
κι' άν τετρακόσαις μοναχίς έπιρες, Πριγκηπίσσα,
χιλίαις φοραίς ανάθμα σι τόυτη την περίστασι,
όπου για προικας δυνατάς δέν έχομε τά μίσα.

Ό Διαδόχι μας, χαίρε . . .
Περικλίτο, γού μίην ήφις,
και γι' αυτόν πεσκόσι φίρε
τέλογο τής άστραπής.

Ξύλινο θά του φανή,
φύετικο θά τὸ νομίση,
μέχρι μία μηχανή,
ὅπου μόλις τὴν κούρση,
πίνει ὄρμη θανάτῳ,
βγάζει σπῆλαι ἀπ' τὰ μάτια,
καὶ τὸν πάει φρενωτῶ
οἱ νιόκτιστα Παλατίζα,
ποῦ θά 'μπῆ καὶ θά τὸ στρώση
δίχως διαέρα νὰ πληρώση.

Χαρίζω καὶ 'στους Πρίγκηπας ἀπόνα κουμπάρη
νὰ κρύβουν μέσα τὸν λουρί κι' ἐκείνο τὸ μηνιάτικο,
ποῦ θά τοὺς κόψη 'γρήγορα τὸ κράτος τοῦ παρὰ
ὅταν καὶ πάλ' ἡ πίστις τοῦ πάρη καινούριο πρᾶτικο.

'Ἰδού καὶ παραγκιόζηδες γιὰ τ' Αὐλικὰ κοπέλια,
ποῦ μὲ τὰ τόσα σκίρτατα τῶν ξεραίνονται 'στὰ γέλοια,
ἰδού καὶ 'λίγα κόκαλα Βασιλικὰ γιὰ γλείψιμο,
νὰ καὶ σαποῦνι καὶ σκονὶ γιὰ κρίμασμα καὶ νίψιμο,
ἰδού κι' ἀσκήα ξεφουσκωτά καὶ φουσκαις παραπίρα,
ποῦ μ' ἓνα πούφ φουσκώνουν καὶ πᾶνε 'στὸν αἶρα.

'Ἰδού καὶ γιὰ τὸν Θόδωρο γαϊτάνια καὶ κορόνια,
τοῦ Μπωναπάρτη τρικαντὰ φταισμένα μὲ χαρτόνια,
ζουρλομανδύκις μερικὸι καὶ Δόν-Κισσώτου μπόταις,
ξανθρασμένα λάχανα σὲ ραγιμένο πιάτο,
καὶ ξύλινα Στρατόπεδα γεμάτα στρατιώταις,
ποῦ τὰ φουσεῖ γιὰ χωρατὰ καὶ πέφτουν δια κάτω.

Νὰ καὶ καράβια ξύλινα, κι' ἀσπρη καὶ μαύρη μοίρα,
κι' ἓνας ξυλίνος Νικολό, ποῦ τῆς φωνάζει βίρα,
νὰ κι' ἓνας Ναύσταθμος ἰδῶ μὲ κᾶτι τσιλεπῆδες,
ποῦ πέρνουν τὰ πυθμένα κι' ἀφίνουν τῆς ὀδίδας,
νὰ σύνεργα τουρλοῦ τουρλοῦ
καὶ Ναύσταθμος σὰν γάνι,
καὶ μπουσουλας τοῦ Νικολοῦ,
ποῦ τὰ νερά του χάνει.

Νὰ κι' ἓνα τσόλι 'στὸν Σκουζέ, Μινίστρο ντιλικάτο,
γιὰ νὰ τὸ στρώνη κάτω,
σὰν σκύβη 'μπρός εἰς τὸν Ἀσσημὶ καὶ οἱ Μινίστρος ἄλλους
καὶ τοὺς παρλάει Γαλλικὰ καθὼς τοὺς παπαγάλους,
γιατ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο τὸ κάθε πανταλόνι
μὲ τὰ πολλὰ σκυψίματ'ι νὰ τὸ παραλερώνη.

Νὰ χαρτιὰ, καλαμαριαίς,
καὶ διπλώματα περίσσια,
νὰ καὶ 'λίγαις ζυγαριαίς,
ποῦ ποτὶ δὲν στίκουν ἴση.

Νὰ 'στὸν Βάρβογλη γιζλι
γιὰ νὰ βλέπη πρὸ πολὺ,
νὰ καὶ 'λίγο κουκουάρι
νὰ παχύνη σὰν μανέρι.

Νὰ βθειῖς γραμματικῆς
βώδις, ταυροὶ καὶ γελᾶδες,
νὰ Παιδείας κλασικῆς
ἔλραις βήταις καὶ φυλλάδες.

Νὰ βιβλία κάθε γιάρου,
ποῦ χρειάζονται σπουδῆν,
νὰ φυλλάδα τοῦ Γαϊσάρου
καὶ τοῦ Χόντζα Ναστραδῆν.

Νὰ βιβλία 'στους χορτάτους, νὰ βιβλία 'στους πεινώντας,
νὰ κι' ἡ βίβλος τοῦ Μπερτολδου, ποῦ πηγαίνει μπουσουλῶντας
ἔμπροστά 'στὸν Βασιλεῖα τῶν ἔρχαιων Λογγοβάρδων
σὰν κι' ἐμὶ τὸν σαχλο-Βάρδον.

Νὰ πλησίον τοῦ κι' ἐκεῖνος
ὁ μαγάλος Μπερτολδίνος,
ποῦχει κατορθώσει τόσα
καὶ κλωσσεῖ ταυὰ σὰν κλώσσα,
ὅπως σήμερα κι' ὁ Μπάρμπας τῶν αἰμάτων καὶ τοῦ φρόνου,
ποῦ φουσεῖ καὶ ἔρουσε,
καὶ καθίζει καὶ ζεσταίνει τὸ Διάγγελμα τοῦ Θρόνου
καὶ Στρατόπεδα κλωσσεῖ.

Γιὰ τὴν στρουγγὰ τὴν χορτάτην,
ποῦ μάς γράλλει τὸ μάτι,
μὲ ματεσοῦκα κλασικῆ
νὰ κτυπεῖ τὴν νηστικῆ.

Τὸν Ἰῶβ τὸν φουκαρῆ
ἔδνω 'στὴν ἀριστερὰ
ἰδηγός τῆς νὰ γενῆ,
νὰ τῆς τρώη μὲ χαρὰ
καὶ νὰ κᾶν ὑπομονή.

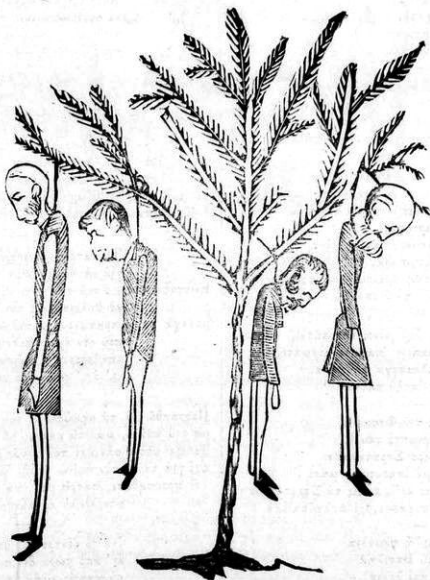
Νὰ τοῦ Ράλλη ὁδὸ παλῶικια νὰ βροσεῖ τὸν Ντεληγιάννη
κι' ἀπαρτῖα νὰ τοῦ κᾶνη,
νὰ καὶ τοῦβλα γιὰ κοιλίταις, ποῦ χορταίνουν παραπούλι,
νὰ καὶ κόθρονοι 'ψηλοὶ
'στὸν μικρὸ τὸν Καραπάνο καὶ τὸν κοντοραβιθούλη
νὰ 'ψηλώση πρὸ πολὺ.

'Στὸν Σιμόπουλο τὸν ρέκτῃ τὸ καυκὶ νεροχελῶνας,
'στὸν Σκουλοῦδη τὸν γενάτο τειριμόνιαις τῆς Κορώνας,
καὶ 'στὸν Τζώρτζη τὸν Κορριάτῃ σκαρπινάκια Κόντε φινὰ
καὶ νὰ κᾶνη ντιπ τζορτζίνα
κάθε μπόσικο Σγαρίλιο, ποῦ γυριεὶ φιγουρίνι
τῆς Κορώνας μας νὰ γίνη.

Νὰ μὲ γάτα πεινασμένη κι' ἓνας σκύλος φουκαρῆ
σύμβολα τῆς ἡμονοίας τῆς σοφῆς ἀριστερᾶς,
νὰ τοῦ Στάη μὲ ροκᾶνα
καὶ γερῆ γλωσσοκοπάνια,
κι' ἐντὴρ ἕμπρ' 'στὸν Μαυρομμάτη
γιὰ νὰ 'μπῆ μὲς 'στὸ Παλάτι.

Τοῦ Ζαήμη μὲ κουσοῦνα
κι' ὄλο κτύπη κι' ὄλο κούνα
γιὰ νὰ γίνη σματάς
καὶ στιγμῆ μὴ σαματάς.

Νὰ Χαβιαρόγανο, ποῦ μπαίνει
κόσμος ἀπένταρος παρακεντιῶν,
νὰ Μεγαλόταυροι νεοκομμένοι
τοῦ νέου τάγματος τῶν τενεϊδῶν.

Καθείς τούς βλέπει και τούς φερμάρι,
 πάρτε τους όλοι και βάλτε τους,
 κι' ό νέος χρόνος τούς Περικλίτους
 Μεγαλοσταύρους να τούς κιλάρη.

Νά και μιá μεγάλη μάσκα,
 πού δέν παύει να γιάφ,
 και 'στών κύριον Παλάσκα,
 τόν 'ψηλό φουσταναία,
 θά προσφέρω τόν σταυρόν τόν άργυρούν,
 πού πολλοί τόν λαχταρούν,
 έπειδή τού παρκρίσει,
 και καθώς μας βεβαιώνει
 'στό λιβέντικό του φείσι
 τακτικά θά τόν καρφώνη.

Όμοια για τούς γραφειάδες φυλακιάς παληού Στρατώνος
 κι' έξω ν' άπομεινω μόνος,
 θε δι να μ' όνομάσουν τής Αύλης κορυθαλόν,
 δούλον, σκύλον και γομάρι,
 ή σπαθιάς χωροφυλάκων κι' 'Αστυνόμων παρδαλών
 να μ' άργάσουν τó τομάρι.

Αποφίλημα σπουδαίον 'στό Παλάτι να γενή
 κι' ό καθείς να προσκυνή,

κι' ό στρατός να παραιτήση
 καθ' εκάκη και γεινάτι,
 και να τριξή 'στό Παλάτι
 και τó χίρι να φιλήση.

Έυχομαι χορό καινούριο και τρικουβερτη παράτα,
 σι χορτάτους Πατριούς τα συστάια Πληθείων,
 τού Δημάρχου δού μαστέλα με μικρόδια γεμέτα
 και γαστέρας ψηφοφόρων κατωκιάς μικροβίων.

Έυχομαι 'έκ ψυχής ακόμα
 να χαθή και κάθε βρώμα
 σι πλημύρας κταραράκτη,
 κι' 'όλο σκόνη κι' 'όλο στάκτη
 για τού κόσμου τά στραβά
 να μη βλίπη πού τραβή.

Καθιμάς τρανής Μαρκόφρας ύψηλήν ευκισθησίαν
 κι' από κοίτης και τραπίζης παντέλη χειροφισίαν,
 και ν' άρχισουν κι' ή Ρεβέκκις τής ανόριμιας τής δουλειάς
 δίχως με καρπούς έρώτων ν' άσχημίζουν ή κοιλιές,
 τών γεροντοπαλληκάρων κάτι φαρμακιά γωπά
 και τού Μαυρουδή μαντζουნი κι' έννεοδυνταί α λοιπά.

Όίλω δώρα να σκορπίσω
 κι' 'όπως πάντα να χαιρώ

καθήμενες και καθένος
κλιτή νιόν νά χαρῆ,
ἀλλ' ὁ χάρος μου στενός
καί τό φύλλο δέν χωρί.

Καλῶς ἀλλῆς, νίε χρόιε, τί χαρᾶ μας, τί χαρᾶ,
'κόρωςε κι' ὁ νοικοκύρης κι' ἡ κλη' ἡ νοικοκυρά...
καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες, τὴν τραλλὴ μου φέστα κῦττα,
κι' ὄλοι σὺς ἴλατε τῶρα γιὰ νά κόψωμε τὴν πῆτα.

(Ἐίπε καί τὴν πῆτα κόβει μ' ἓνα ξύλινο μαχαίρι
καί 'στὸν ἓνα καί 'στὸν ἄλλο τὰ κομμάτια τῆς προσφέρει,
μὰ τῆς πῆτας ἡ παντᾶρα γαλιαιμένη σὰν στερίλινα
ἔπισε 'στὸν Βασιλεῖα,
κι' ἀνεβόητε τὸ πλῆθος κι' ἐπακάνισαν κλαρίνα,
ταμπουράδες καί βρολιὰ,
κι' ἔλεγε κι' ὁ νοικοκύρης 'στους ὀμιλοῦντες καί 'στὰ ζεύγη :
εὐχερός ὁ Βασιλεῖα; μαε, κι' ἡ παντᾶρα δὲν τοῦ φαίγεται).

'Ο δὲ μπάμπια-Θωδωράκης, ἐνῷ μόνος ἐπερπάτει,
δὲν εἰζέυρο πῶς τῆς πῆτας κάποιο 'πάθος κομμάτι,
κι' ἐμπορώνας εἶπαν ὄλοι ἐπολιμαρχα φανορίτα,
πάλι 'πάτῃσες 'στὴν πῆτα.

Καί τὰ παιδιὰ τοῦ Φασουλῆ
τραβῶντας τὸ γνωστὸ σκυλί,
'τριγύρισαν θεοτραλλὰ τὸν γέρο Στρατηλάτη
κι' ὄλα μαζί τοῦ 'φώνησαν μὲ δακρυομένο μάτι :
'εὐά Ζήσης, Μπάμπια, πάρε μας κι' ἡμᾶς εἰς τὰ Στρατόπεδα»,
κι' ὁ Θωδωρῆς τοὺς ἔλεγε ε' συχάστε, βρὶ παλῆροπαιδα».

'Ἄλλ' ἔφυγε κι' ἡ φαμελιὰ
τοῦ τυχεροῦ τοῦ Βασιλεῖα
μὲ τόσα δῶρα καί λιλιὰ
κι' οὐτ' ἔβγαλε κανεὶς μιλιὰ,
κι' ὁ Φασουλῆς ἀνέκραξε 'στους περιλειπομένους
καί προὔχοντας τοῦ γένους.

'Ο Φ. — 'Ω προὔχοντες καί προσεῖται καί τῶν Ρωμῶν δρομά-
ἀρου σὰς παραφόρτωμα μὲ τῶσους μπουναμάδες, [δεε,
κι' ἀπὸ τὰ δῶρ' ἀδείξανε τοῦ δέντρο τὰ κλωνάρια
κι' ἔβουσαν τὰ φανάρια,
'στὸ δέντρο τοῦτο σκέπτομαι νὰ σὰς κρεμάσω τῶρα
καί νὰ γενῆτι δικλακτὰ γιὰ τὴν πατριδικὰ δῶρα.

Θιῶλ κάθε κολοκῦθα
κρεμαστὴ νὰ τὴν θαυμάσω...
Περικλέτο μου, βοήθα
τοὺς φωστῆρας νὰ κρεμάσω.

(Ἐίπε κι' εἰδὸς τοῦ; 'κρέμασε 'στὸ δέντρο τὰ κλωδιὰ
χωρὶς κανεὶνας προσεῖται νὰ βγάλη τοιμουδιά.)

'Ο Φ. — 'Ω πατρις περιλημένη
καί καθ' ὄλα κλασικῆ,
νὰ σοφία κρεμασμένη
καί βαθειά πολιτικῆ.

'Ἡ φιλᾶρα τῆς Κορδῶνας κρεμασμένη σὶ κλωνάρια
μὰς φωτίζει σὰν φανάρια,
νὰ μπαρμπέταις Στρατηλάτου,
ποῦ δὲν εἶναι 'στὰ καλὰ του,
νὰ Μινιστροῦ μακαρμπόντια,
ποῦεἰ πάγκαις καί σαλιγκῆ.

Κῦτταξε καί παρεῖται . . .
νὰ σοφία νηστικῆ,
ποῦ καί τῶρα κρεμασμένη
πρὸςλασπην Ἀυλῆς προσμένει.

Τὶ σοῦ λείπει τὸ κεφάλι
τοῦ πλληγκρα τοῦ Ράλλη,
τὶ σοῦ λείπει ὄλα κι' ἰκεῖνος
ὁ Σιμόπουλος ὁ φίνος.

Κῦττα μάτιξ σὰν γαρῖδες, κῦττα μούτρα Ζηχαρένια,
τὶ σοῦ λέν καί τοῦ Σκουλοῦθα τὰ τρισβῶστα τὰ γέινεα,
τὶ σοῦ λείπει κι' ὁ Τζωρτζέτσι!... κῦτταξὶ τον... νάτος νάτος
ὁ Κορρῆταξ, ὁ μαρβῶλος, ὁ γλεντζέξ, ὁ στυλιτατός.

'Ω πατρις, πησίον ἔλα
γιὰ νὰ πάρες δῶρα τρέλλα.

Κῦτταξὶ τους . . . σοῦ τοὺς ἔγω κρεμασμένους 'στὰ κλωνάρια
μὲ θηλιμαξ εἰς τὸν λιχμῶ,
μοναχὰ τοῦ Καραπάνου τὰ πιλῶρια ποδάρια,
ποῦ δὲν ἔχουν τελετωμῶ,
τὴν ἰσοροπία γάουου
κι' ἀπ' τὸ δέντρο κάτω φθάνου.

Προσπαθῶ νὰ τὰ σηκῶσω μὲ τὸν φίλο Περικλέτο,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου, φθάνου κάτω 'στὸ παρκίτο.
Τίτοιμα ποῖμα σὰν καί τοῦτα τάτελειωτα δὲν εἶδα
καί γιὰ τοῦτο τὸν ἀφίνο 'στὴ 'οἰκὴ σου τὴν φροντίδα,
καί προσπάθησε, πατρις μου, νὰ κρεμάσης πῶ καλὰ
τὸν 'ψηλὸ κρεμανταλὰ.

Νὰ τὸ δέντρο... 'στὸ χαρίζω
κι' ἀπὸ τῶρα δὲν τ' ὀρίζω...
σὺ, πατρις, κυρία μείνε
καί 'οἶκό σου πλῆον εἶναι.

Γι' αὐτοὺς τοὺς μπουναμάδες σου τὸ σύμπαν σὶ συγχαίρει,
γι' αὐτοὺς τοὺς μπουναμάδες σου ψυχὴ καί νοῦς ἀγάλλεται,
κι' ὅπως τὸ δέντρον, ποῦ καρπὸν δὲν εἰμπορεῖ νὰ φέρη,
ἀπὸ τὴν ρίζαν κόπτεται κι' εἰς πῦρ αἰμίσης βάλλεται,
κόφτο καί σὺ καί κάθε τὸ μὲθ' ὄλων τῶν Σωτήρων
ὄλα ἀκαρπον καί στείρον,
κι' ἐπίτρεψε καί πρὸς ἐμὲ, ντεληπροσίτην πρῶτον,
νὰ κρεμασθῶ γιὰ μπουναμάς μετὰ τῶν προσεῖται.

(Ἐίπεν αὐτὰ καί παρεῖταις βαστώντας τὰντερά του
'κρεμάσθη σὰν 'Αδισσαλώμ ἀπὸ τὰ καταρά καί του
σ' ἓνα χοντρὸ κλαρί
κοντὰ 'στὸν Θωδωρῆ,
κι' ἀντήχησε σαρβῶνους τοῦ Περικλέτου γίλις
κι' ἡ φέστα 'πῆρε τίλος).

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Νῆα τοῦ Ρέτσιλ τοῦ πογγι, τοῦ Ρέτσιλ τὸ κεμῆρ,
καί τὸν καρὸ 'στὸ γῆρ,
ὄλαμπερὶ νὰ τὸ γένιτω κι' ὄλαμπερὶ νὰ μῆκωου
μέσα 'στὸ Λ ο Ὑ ρ ο τὸ γνωστὸ, τὸ κομποκαουμένο,
νὰ πῆρου τῆς περιφρομῆς τῆς Λάμπας τῆς «Μελῶν»,
τὰ φαρρομῆρ, τὰ κροστῆλα, τὸν κλοῦου ποῦ θαμῶνται,
'Ἄλλος 'στὸ Λ ο Ὑ ρ ο, βρὶ παιδικὰ, ποῦ φῶνιμα βασιλείας...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος τῆς βίδας μαε σαλιγκῆ